

זהו הקיטור. השייטת הישראלית בקרבת איי הרעש. בראש נראית ק/30, אחריה ק/18 וק/28. התמונה צולמה מעל סיפון ק/32, אניית הדגל של השייטת, שעה שארבע האניות הפליגו במלוא הקיטור. בעוד שהאנגלים והאמריקאים היו מיוצגים, בימים הראשונים עליידי אניות גדולות, שנתנו עזרה בערים, יכלו היחידות הישראליות הקלות לסייר סביב האיים ולהגיש עזרה במקומות מדווקים. האניות התקרבו לחוף בסיכון, שהפליא קצינים וחלוקים.

הרים מתפוררים. גשר בטון, בתוך קניון עמוק, בדרך לאחד הכפרים ההרריים שנהרסו. המעקה השמאלי נהרס לחלוטין, מן הימני נשארו רק שרידים. אבן גדולה, שנעקרה מתוך הר עשתה חור בקוטר של שני מטרים במרכז הגשר, אשר עליו נראים שני מלחים ישראליים בדרכם לכפר. הימאים שהראו להם את הדרך עברו את המקום בריצה מטורפת, מפחד האבנים שנפלו כל הזמן מן הצוקים הגבוהים. «חשבנו שההר יתמוטט על ראשינו», הודו המלחים.

לאות הוקרה. «לצי ישראלי, עם מיטב איחולי לעתיד מפואר» זוהי הברכה הכתובה על גבי אניית המלחמה היוונית «ארמטולוס», עליידי מפקדה ספירו פרינס. הסרט, נושא האותיות היווניות, קישט את כובעו של אחד ממלחי האניה, לפני שהוכנס למסגרת והונש כשי לאלוף-משנה אראל, מפקד שייטת הישועה. היוונים, שראו עד כה בישראל יצור מוזר ובלתי-מובן, שקט לתחיה על חוף הים התיכון, הביטו עתה-בעינים אחרות לגמרי על המדינה היחידה בכל האזור שלא חסכה הקרבה ומאמצים כדי להציל את בני האיים הסרופים.

הפצועים לחוץ. פעם היה זה רחוב חשוב בעיר ארגוסטוליון. הרעש השאיר בו רק קיר אחד על תלו. אחת הקבוצות הישראליות, שפעלה בשיתוף פעולה עם הבסיס האמריקאי-אנגלי בעיר, נושאת פצועים אל החוף. בראש, נושאים ארבעה מלחים פצועה זקנה, היושבת על שרפרף. בגלל החום המעיק, הוריד אחד הבחורים את כובעו, הניח אותו כמחסה על ראש הפצועה. אחריהם, נושאת ילדה צעירה כמה פצעים, עטופים בסדין, שרידי רכוש משפחתה. כל אדם שנראה היה טרגדיה חיה: ללא קורת-גג, ללא משפחה, ללא בגד, מזון או מים.

ראש גשר. קבוצה זו ירדה לחוף, בתשובה לאות אזהרה שנשלח לאניה עליידי כמה פליטים שכפרם חרב. הפליטים התאספו על אחת מגבעות החוף, חיכו שמישהו יראה אותם. בסירה הראשונה הורדו אנשים, רפואות, אלונקות, מזון, קצין ומלח מקיימים קשר אלחוטי עם האנייה הנמצאת כל הזמן בקשר הדוק עם אניית-הדגל בארגוסטוליון ועם מטה פעולות ההצלה. ניתנו הוראות מפורטות להוציא רק את הפצועים קשה. ההמונים המבוהלים שנדחקו אל המצילים, בקשו לעלות על הסירות, והתחננו שיקחו. — היה הכרח לדחותם בעדינות.

עזרה ראשונה. מרפסת שלא נפגעה עליידי הרעש, הפכה בית-חולים ארעי, בו קיבלו הפצועים טיפול ראשוני, עד התארגן יחידת ההצלה שבאו מן החוף. בדרך כלל ה"דאד"ו-שבי האייט עצמם אדישות רבה, כתוצאה מן הזעזוע הקשה שעבר עליהם. היחידות הישראליות מצאו כמה מרכזים כאלה בכפרים, אולם האחראים להם לא יכלו לעשות הרבה, כי לא היו להם הרפואות והמכשירים הדרושים. הצי הישראלי נתן את כל מלאי הרפואות שהיה לו, לא השאיר אפילו את מינימום הציוד והאספקה הדרוש לכל אניה למקרה של שעת חירום.